छतावर ग्रंथपाल

एक सत्यकथा

एम. जी. किंग, मराठी: अश्विनी बर्वे

रोझ अलेटा लॉरेल यांची काम करण्याची पद्धतच वेगळी होती. जेव्हा त्या टेक्सासमधील लॉकहार्ट येथील डॉ. युजीन क्लार्क ग्रंथालयाच्या प्रमुख म्हणून रुजू झाल्या, तेव्हा त्यांना एक धूळ खात पडलेली, जुनाट जागा आढळली, जी शहरातील मुलांना आकर्षित करत नव्हती. परिस्थिती बदलण्यासाठी, रोझअलेटा यांना निधी उभारण्याची गरज होती. आणि त्यांनी ते करून दाखवले - ग्रंथालयाच्या छतावर एक आठवडा घालवून!रोझअलेटा लॉरेल यांच्या साहसी सत्यकथेवर आधारित.एम. जी. किंग यांची हलकीफुलकी कथा आणि स्टीफन गिलपिन यांची विनोदी चित्रे दाखवतात की एक स्त्री कशी एका गावाला कृती करण्यास प्रेरित करू शकते.

छतावर ग्रंथपाल

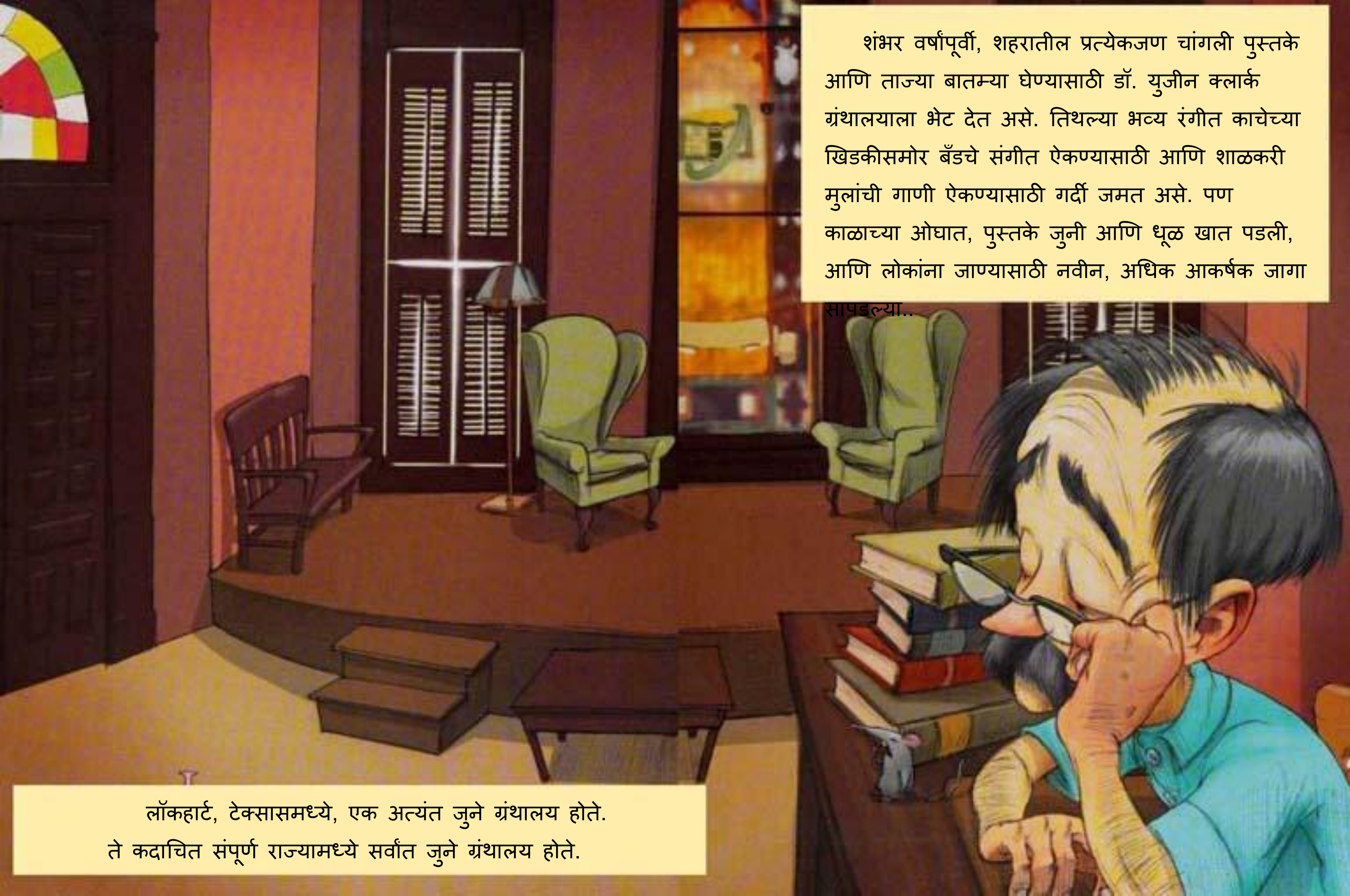
एक सत्यकथा

एम. जी. किंग, मराठी: अश्विनी बर्वे

छतावर ग्रंथपाल !

रोझ अलेटा लॉरेल यांची काम करण्याची पद्धतच वेगळी होती. जेव्हा त्या टेक्सासमधील लॉकहार्ट येथील डॉ. युजीन क्लार्क ग्रंथालयाच्या प्रमुख म्हणून रुजू झाल्या, तेव्हा त्यांना एक धूळ खात पडलेली, जुनाट जागा आढळली, जी शहरातील मुलांना आकर्षित करत नव्हती. परिस्थिती बदलण्यासाठी, रोझअलेटा यांना निधी उभारण्याची गरज होती. आणि त्यांनी ते करून दाखवले - ग्रंथालयाच्या छतावर एक आठवडा घालवून! रोझअलेटा लॉरेल यांच्या साहसी सत्यकथेवर आधारित.एम. जी. किंग यांची हलकीफुलकी कथा आणि स्टीफन गिलपिन यांची विनोदी चित्रे दाखवतात की एक स्त्री कशी एका गावाला कृती करण्यास प्रेरित करू शकते.

लॉकहार्ट, टेक्सासमध्ये, एक अत्यंत जुने ग्रंथालय होते. ते कदाचित संपूर्ण राज्यामध्ये सर्वांत जुने ग्रंथालय होते.

शंभर वर्षांपूर्वी, शहरातील प्रत्येकजण चांगली पुस्तके आणि ताज्या बातम्या घेण्यासाठी डॉ. युजीन क्लार्क ग्रंथालयाला भेट देत असे. तिथल्या भव्य रंगीत काचेच्या खिडकीसमोर बँडचे संगीत ऐकण्यासाठी आणि शाळकरी मुलांची गाणी ऐकण्यासाठी गर्दी जमत असे. पण काळाच्या ओघात, पुस्तके जुनी आणि धूळ खात पडली, आणि लोकांना जाण्यासाठी नवीन, अधिक आकर्षक जागा सापडल्या..

एके दिवशी त्याचे करकरणारे दरवाजे खडखडत उघडले.

"शुभ सकाळ!" नवीन ग्रंथपाल, रोझअलेटा लॉरेल, फरशीवर चपलेचा आवाज करत आणि पक्ष्यांच्या पंखांसारख्या लांब पापण्या घेऊन आल्या. त्यांच्या हसण्याने रंगीत काचा थरथरल्या.

"श्श्श्श्,," एक ग्रंथालय कर्मचारी कुजबुजला. "वाचकांना त्रास देऊ नका.“

"अरे देवा! कोणते वाचक?" रोझअलेटा न कुजबुजता म्हणाल्या. कर्मचाऱ्यांने आजूबाजूला पाहिले, पण त्यांना कुठेही एकही वाचक सापडला नाही.

रोझअलेटा आल्यानंतर,युजीन क्लार्क ग्रंथालय बदलू लागले. नवीन पुस्तके आणि मासिके येऊ लागली. ती असे गमतीशीर किस्से सांगू लागली, ज्यामुळे कर्मचारी हसू लागले. ग्रंथालय आता शांत राहिले नाही.

प्रत्येकाला ग्रंथालयात यायला आवडायला हवं," रोझअलेटा म्हणाली. "श्रीमंत, गरीब, शेतकरी, गावकरी. मोठी माणसं आणि मुलसुद्धा ग्रंथालयात आली पाहिजे. तसे तर, मुले कुठे आहेत?“ कोणालाच माहीत नव्हते.

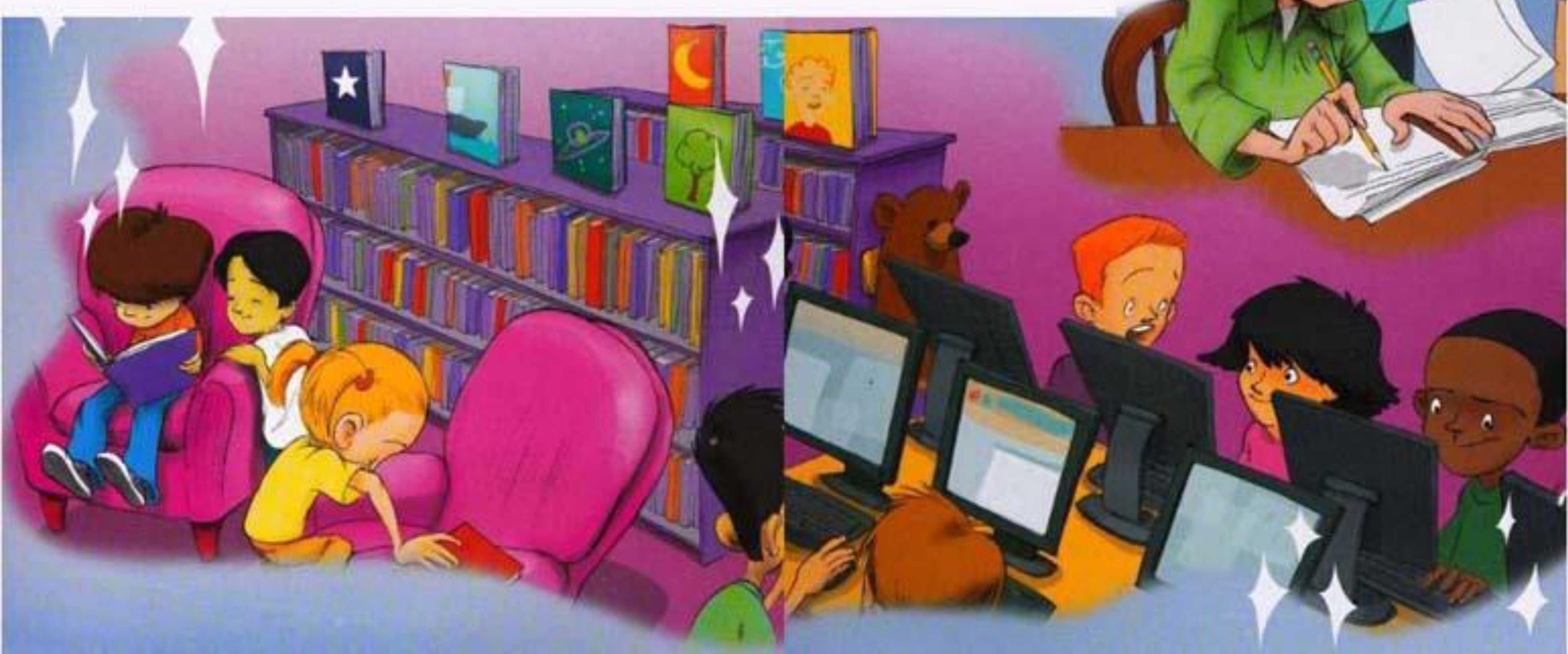
त्या वर्षी, रोझअलेटाने संपूर्ण गावासाठी ख्रिसमस पार्टीचे आयोजन केले. आजवर कोणीही न पाहिलेली सर्वात मोठी टोपी घालून, तिने चौकातील मिरवणुकीचे नेतृत्व केले

"तुमच्या टोपीवर काय आहे?"एका लहान मुलीने विचारले."माझी पाळीव कबुतरे," रोझअलेटा म्हणाली. "ग्रंथालयात त्यांना भेटायला या!"पण पार्टीनंतरही... मुले आली नाहीत. "ग्रंथालय मोठ्यांसाठी आहे," ते म्हणाले.

“मुलांना आपल्या ग्रंथालयात एक जागा हवी आहे, फक्त त्यांच्यासाठीच," रोझअलेटा तिच्या कर्मचाऱ्यांना म्हणाली. "आपल्याला अजून पुस्तकं हवी आहेत - चित्रकथा, रहस्यकथा, साहसी कथा! आपल्याला अगदी योग्य आकाराचे टेबल हवे आहेत. आरामदायी खुर्च्या. रंगीबेरंगी कलाकृती. आणि संगणक. इथल्या बऱ्याच कुटुंबांना संगणक परवडत नाहीत.“ "आपल्याला पैसे कुठून मिळणार?" इतरांनी विचारले."मी पत्रं लिहीन आणि देणग्या मागेन," रोझअलेटा म्हणाली.

रोझअलेटाने मोठ्या कंपन्यांना आणि महत्त्वाच्या लोकांना भरपूर पत्रं लिहिली. पण कोणीही पैसे पाठवले नाहीत. "आपण खाद्यपदार्थांची विक्री करू शकतो," कोणीतरी सुचवले.“ आपल्याला २०,००० डॉलर्सची गरज आहे, आणि ते कुकीज विकून मिळणार नाहीत," रोझअलेटा म्हणाली. "आपल्याला संपूर्ण गावाला यात सामील करून घ्यायचं आहे. माझ्याकडे एक योजना आहे, पण मला तुमची मदत लागेल."

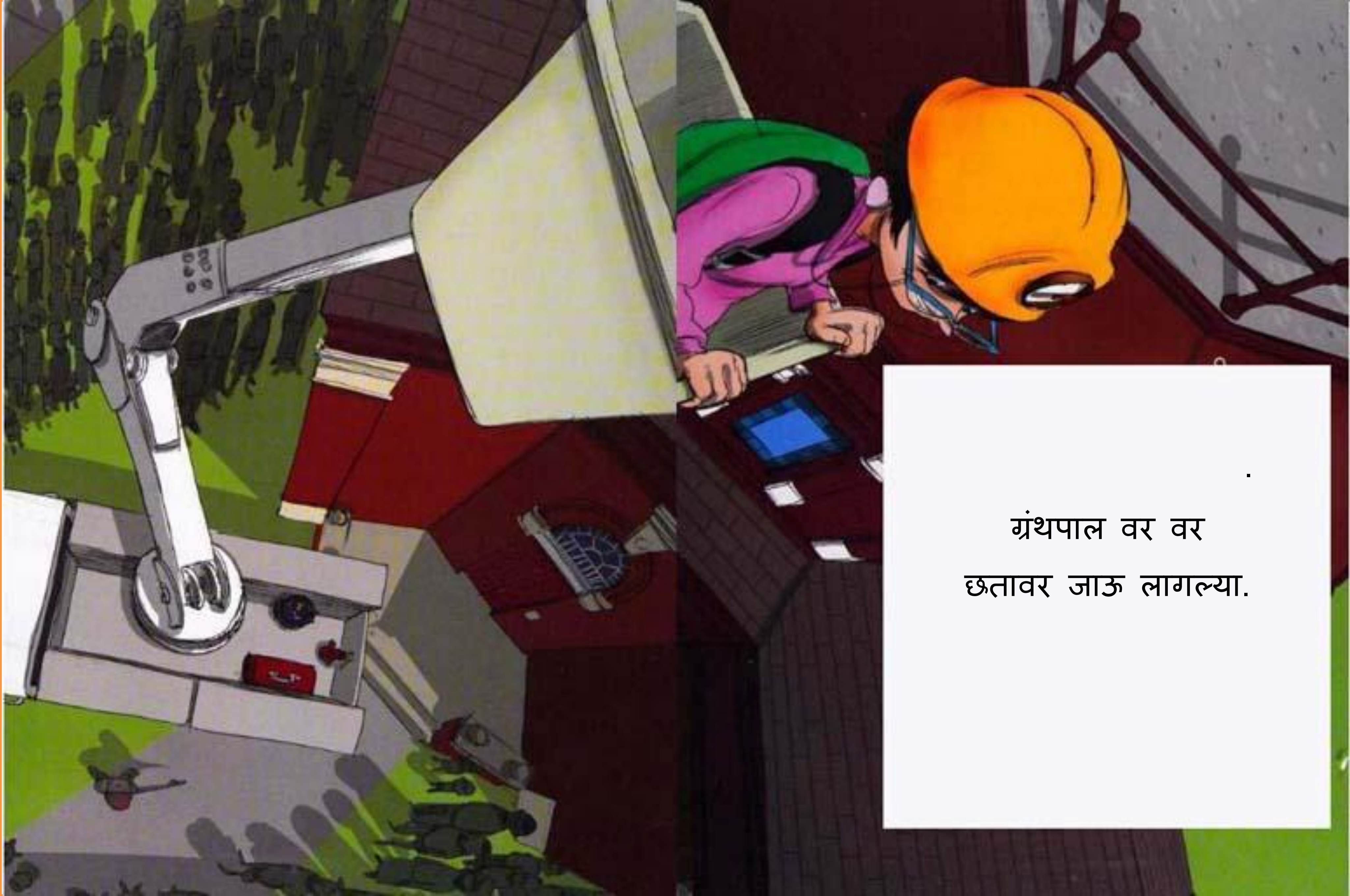

रोझअलेटाने गरजेच्या वस्तू पॅक केल्या, ज्यात एक तंबू, एक बुलहॉर्न, एक लॅपटॉप, दोन सेल फोन आणि एक गोफण यांचा समावेश होता.एका सोमवारी सकाळी, कर्मचारी रोझअलेटाच्या भोवती बाहेर उभे होते. "काळजी घे, रोझअलेटा!" "तुला जे काही लागेल ते आम्ही पाठवू." त्यांनी वचन दिले.

"ती कुठे जात आहे हे जेव्हा रस्त्यावरील लोकांना कळले, तेव्हा त्यांच्या मनात प्रश्न होते. "ती कशी झोपणार? ती काय खाणार?"

"मला हे जाणून घ्यायचं आहे," एक लहान मुलगा उद्‌गारला, "की ती शौचास कशी जाणार?" रोझअलेटा पापणीही न हलवता त्याच्याकडे वळली." ग्रंथपाल खूप कल्पक लोक असतात." ती म्हणाली.

ग्रंथपाल वर वर

छतावर जाऊ लागल्या.

शहराचा एक अधिकारी तिथून जात होता. शहराच्या ग्रंथपालाला छतावर पाहून तो दचकला आणि ओरडला, "मिस लॉरेल, आम्ही तुम्हाला ग्रंथालयाच्या आत राहण्यासाठी पगार देतो, छतावर राहण्यासाठी नाही. तुम्ही हे काय करत आहात?“ तिने आपला भोंगा बाहेर काढला आणि जमलेल्या गर्दीला संबोधित केले.

आपल्या मुलांच्या विभागासाठी पुरेसा निधी जमा होईपर्यंत मी या छतावरच राहीन.

बातमी पसरली. शाळा सुटल्यावर, रोझअलेटाला तिथे बसलेली पाहण्यासाठी मुले आली. "इतर ग्रंथपाल कधीच छतावर तळ ठोकून बसत नसत," ते म्हणाले.

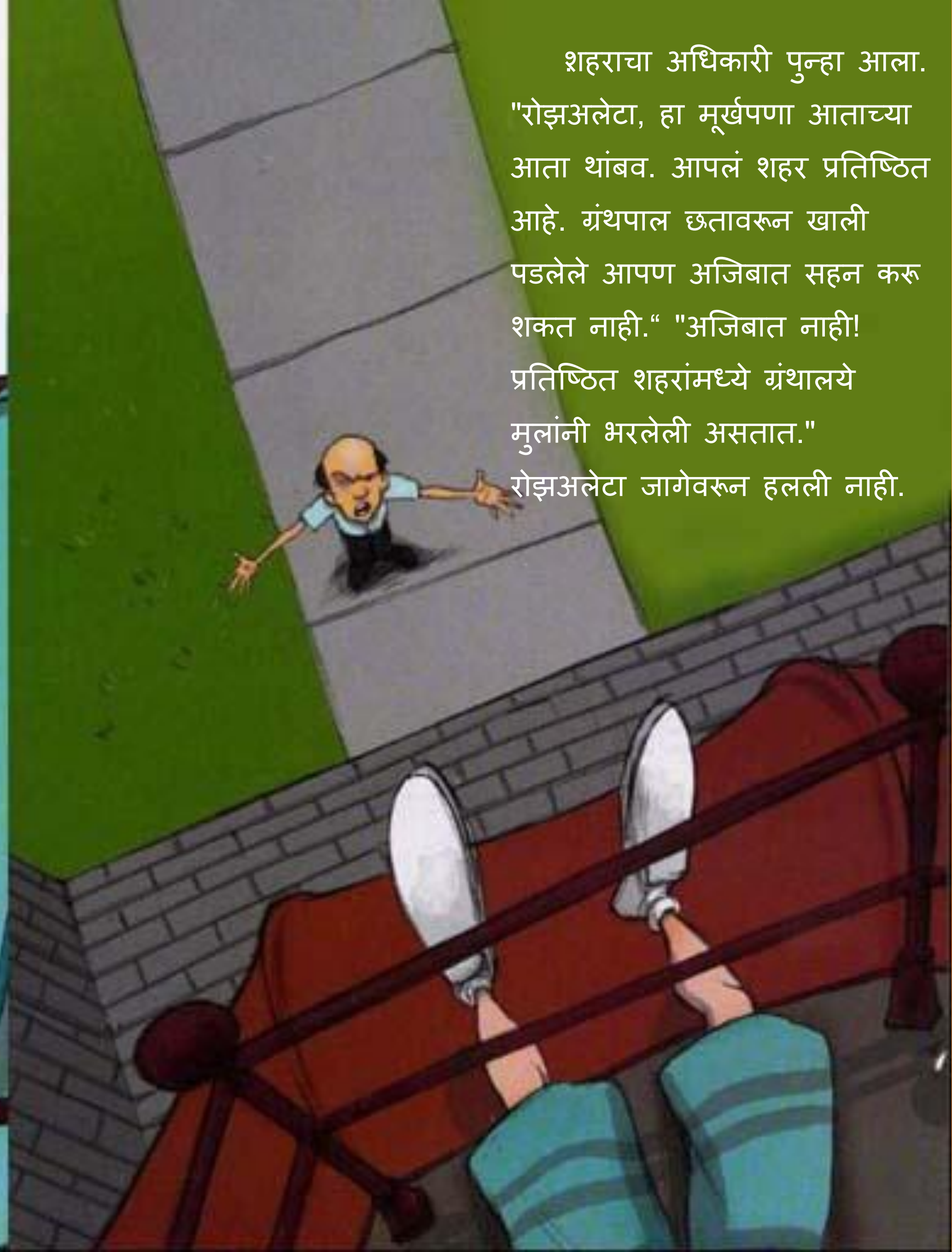

दुपारभर ग्रंथालयाच्या पायऱ्यांवर मुले नाचत-खेळत असताना, रोझअलेटा तिच्या गोफणीने पाण्याचे फुगे उडवत होती. संध्याकाळी, तिने मुलांना अच्छा केले आणि तंबूत दिसेनाशी झाली.

मंगळवारी सकाळी जेव्हा कर्मचारी परत आले, तेव्हा रोझअलेटा आधीच बाहेर बसून तिच्या अहवालांवर काम करत होती. त्यांनी तिचा नाश्ता एका बादलीत ठेवला आणि तिने ती बादली वर, वर, वर पन्नास फूट उंच ओढली. खाली झाडांच्या शेंड्यांवर पक्षी गात असताना ती ब्लूबेरी मफिन्स खात होती.

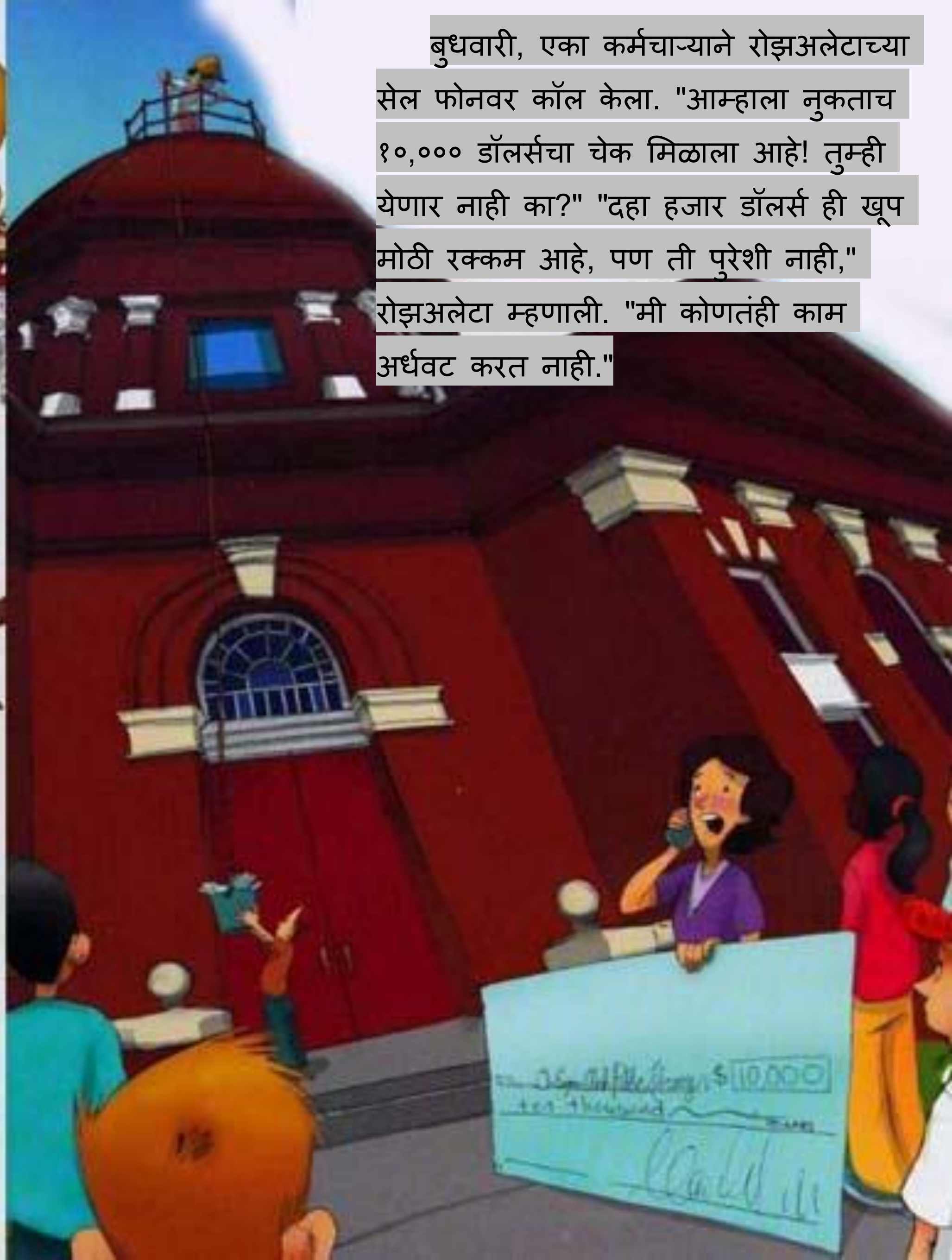
शहराचा अधिकारी पुन्हा आला. "रोझअलेटा, हा मूर्खपणा आताच्या आता थांबव. आपलं शहर प्रतिष्ठित आहे. ग्रंथपाल छतावरून खाली पडलेले आपण अजिबात सहन करू शकत नाही.“ "अजिबात नाही! प्रतिष्ठित शहरांमध्ये ग्रंथालये मुलांनी भरलेली असतात." रोझअलेटा जागेवरून हलली नाही.

हायस्कूलचा बँड वाजत होता आणि चीअरलीडर्स जल्लोष करत होत्या. लॉकहार्टच्या धाडसी ग्रंथपालाला पाहण्यासाठी सर्व ठिकाणाहून अभ्यागत आणि पत्रकार आले होते. दुकानदार आणि हॉटेल मालक रोझअलेटाने त्यांच्यासाठी व्यवसाय आणल्याबद्दल तिचे आभार मानण्यासाठी आले होते. त्या सर्वांनी देणग्या दिल्या.

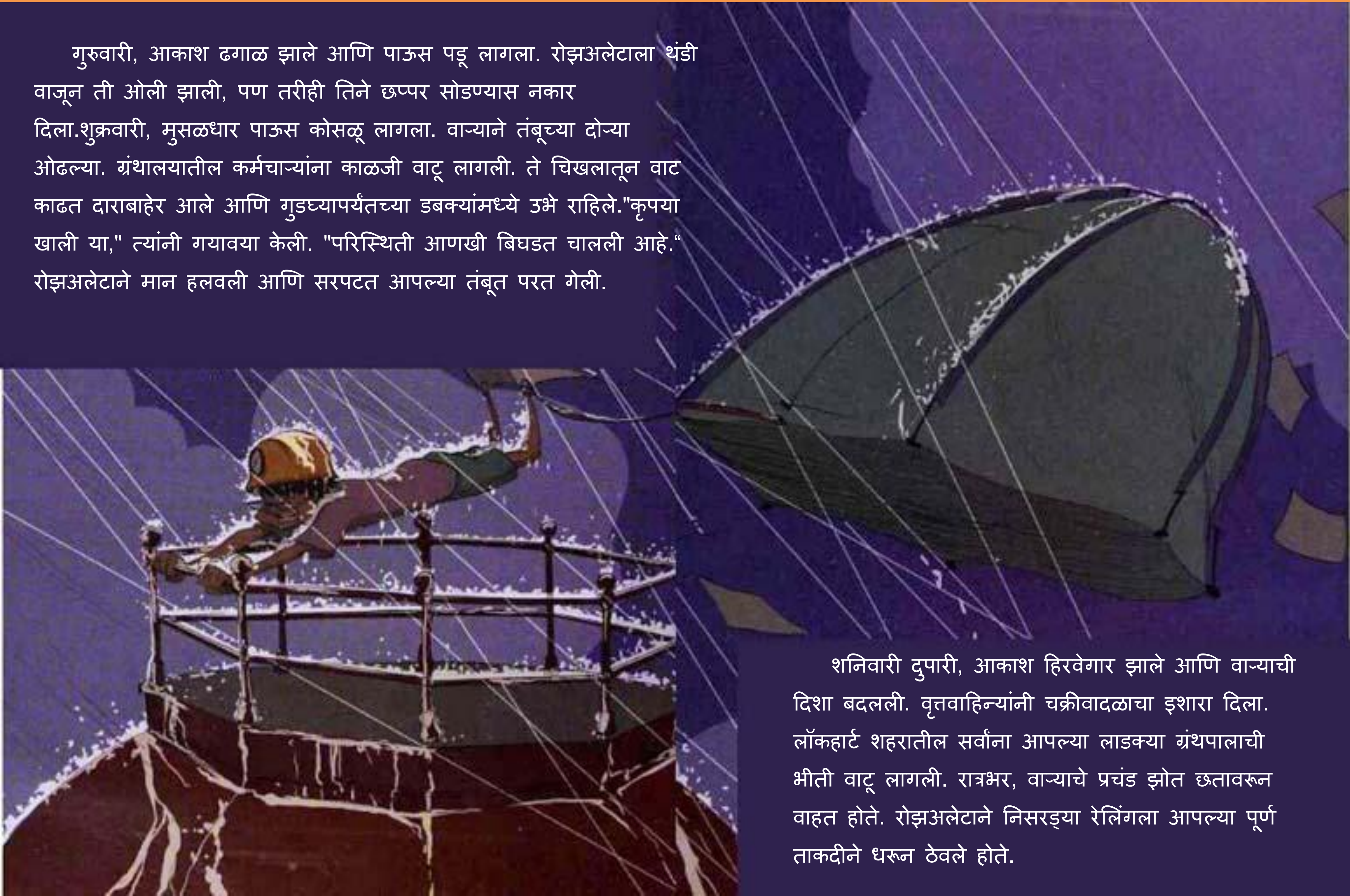
शालेय मुलांनी त्यांच्या ग्रंथालयासाठी गोळा केलेल्या नाण्यांनी ओसंडून वाहणारा एक पिकअप ट्रक पाठवला."

बुधवारी, एका कर्मचाऱ्याने रोझअलेटाच्या सेल फोनवर कॉल केला. "आम्हाला नुकताच १०,००० डॉलर्सचा चेक मिळाला आहे! तुम्ही येणार नाही का?" "दहा हजार डॉलर्स ही खूप मोठी रक्कम आहे, पण ती पुरेशी नाही," रोझअलेटा म्हणाली. "मी कोणतंही काम अर्धवट करत नाही."

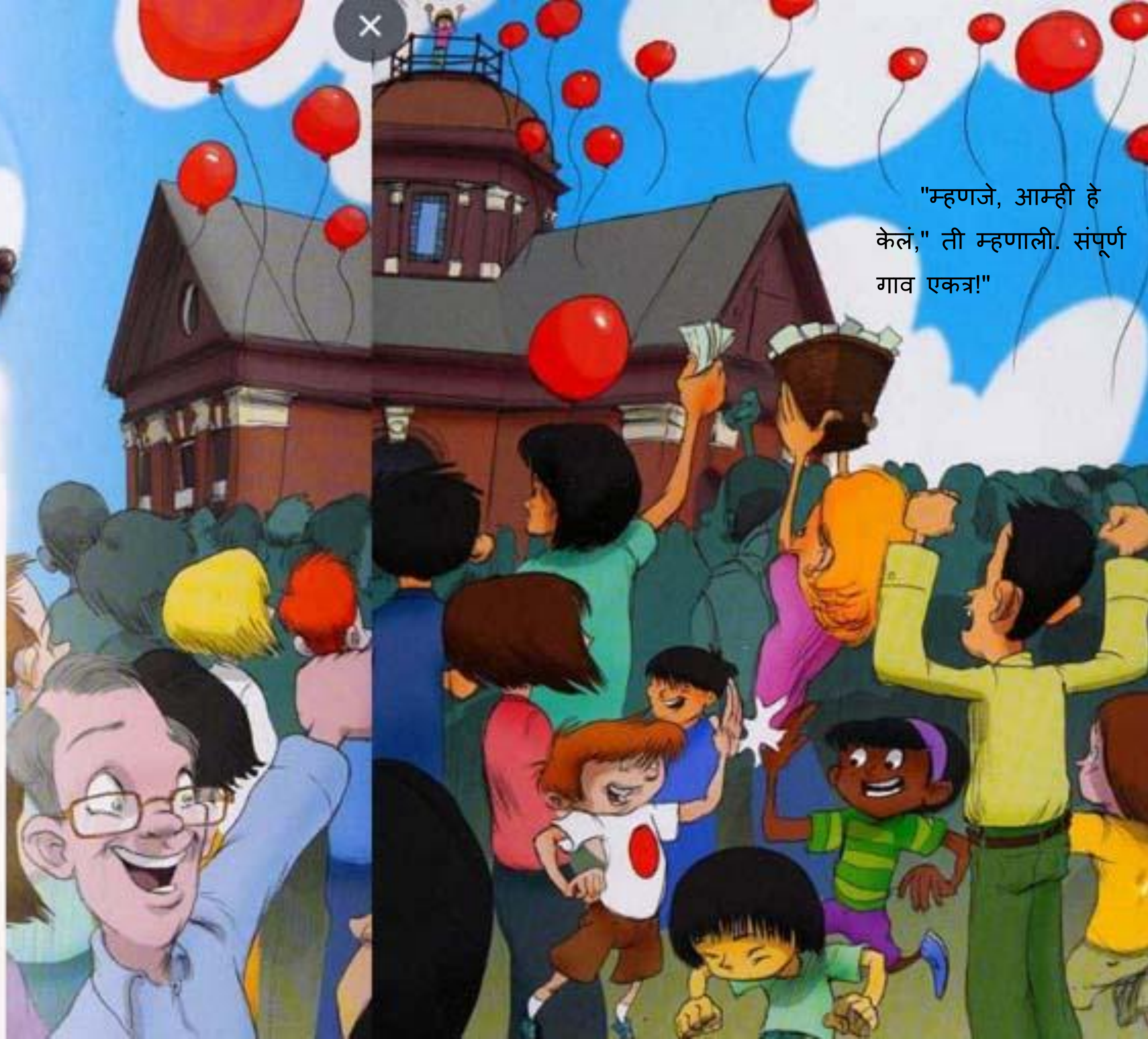
गुरुवारी, आकाश ढगाळ झाले आणि पाऊस पडू लागला. रोझअलेटाला थंडी वाजून ती ओली झाली, पण तरीही तिने छप्पर सोडण्यास नकार दिला.शुक्रवारी, मुसळधार पाऊस कोसळू लागला. वाऱ्याने तंबूच्या दोऱ्या ओढल्या. ग्रंथालयातील कर्मचाऱ्यांना काळजी वाटू लागली. ते चिखलातून वाट काढत दाराबाहेर आले आणि गुडघ्यापर्यंतच्या डबक्यांमध्ये उभे राहिले."कृपया खाली या," त्यांनी गयावया केली. "परिस्थिती आणखी बिघडत चालली आहे.“ रोझअलेटाने मान हलवली आणि सरपटत आपल्या तंबूत परत गेली.

शनिवारी दुपारी, आकाश हिरवेगार झाले आणि वाऱ्याची दिशा बदलली. वृत्तवाहिन्यांनी चक्रीवादळाचा इशारा दिला. लॉकहार्ट शहरातील सर्वांना आपल्या लाडक्या ग्रंथपालाची भीती वाटू लागली. रात्रभर, वाऱ्याचे प्रचंड झोत छतावरून वाहत होते. रोझअलेटाने निसरड्या रेलिंगला आपल्या पूर्ण ताकदीने धरून ठेवले होते.

रविवारी सकाळी वादळानंतर सगळे बाहेर धावले. "रोझअलेटा, तू अजूनही तिथेच आहेस का?“

"हो, नक्कीच," ती म्हणाली."ग्रंथपाल नेहमीच सर्व गोष्टींवर लक्ष ठेवून असतो.""तुम्ही करून दाखवलंत!" कोणीतरी ओरडले. "आपल्याला ३९,००० डॉलर्सपेक्षा जास्त रक्कम मिळाली आहे - तीही आपल्या ग्रंथालयाच्या लहान मुलांच्या विभागासाठी!"गर्दीने रोझअलेटासाठी जल्लोष केला..

"म्हणजे, आम्ही हे केलं," ती म्हणाली. संपूर्ण गाव एकत्र!"

अलेटा खाली आली, तिच्या कपड्यातून पाणी गलत होते. तिने मुलांकडे बघून डोळे मिचकावले आणि ती हसली.

“तुम्ही करून दाखवलं,” लोक म्हणाले.

ती म्हणाली, “आपण केलं, सगळ्या गावाने मिळून.”

आज जर तुम्ही युजीन क्लार्क ग्रंथालयाच्या समोरच्या खिडकीतून आत डोकावून पाहिले, तर तुम्हाला मुलांच्या पुस्तकांनी ठासून भरलेली कपाटे आणि अगदी योग्य आकाराचे टेबल-खुर्च्या दिसतील. तुम्हाला भिंतींवरची कलाकृती आणि व्यस्त संगणकांची एक रांग दिसेल. सर्वात उत्तम गोष्ट म्हणजे, टेक्सासमधील या सर्वात जुन्या ग्रंथालयाच्या भिंतींच्या आत तुम्हाला नेहमीच वाचायला आणि शिकायला आवडणाऱ्या मुलांची गर्दी आढळेल.

समाप्त